

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Ndz/4/2013
Identifikačné číslo spisu:	1013201713
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1013201713.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Spotrebiteľské združenie OSA, IČO: 42260086, Fedinova č. 9, Bratislava, zastúpené HKP Legal, s.r.o., IČO: 36 727 334, Sasinkova č. 6, Bratislava, proti žalovanému: Krajský súd v Bratislave, Záhradnícka č. 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. Spr. 6175/13 zo dňa 07.08.2013 vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/225/2013, o návrhu na vylúčenie sudcov Krajského súdu v Bratislave, takto jednomyselne

rozhodol:

Sudcovia Krajského súdu v Bratislave Mgr. Barbora Barteková, JUDr. Roman Bolebruch, JUDr. Frimmelová Michaela, JUDr. Magdaléna Floreková, JUDr. Bianka Gelačíková, JUDr. Mária Hajdínová, JUDr. Monika Holická, JUDr. Roman Huszár, JUDr. Milan Chalupka, JUDr. Katarína Javorčíková, JUDr. Beáta Jurgošová, JUDr. Valéria Kleinová, JUDr. Ondrej Krajčo, Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová, JUDr. Darina Kriváňová, JUDr. Darina Kuchtová, JUDr. Martin Murgaš, JUDr. Blanka Podmajerská, JUDr. Zuzana Posluchová, JUDr. Juraj Považan, JUDr. Ayše Pružinec Erenová, JUDr. Alena Svetlovská, JUDr. Edita Szabová, JUDr. Mária Šramková, JUDr. Katarína Štrignerová, JUDr. Jana Vlčková, JUDr. Janka Gažovičová, JUDr. Branislav Král, JUDr. Oľga Bahníková, JUDr. Ľubica Broušková, JUDr. Jarmila Glončáková, JUDr. Andrea Haitová, JUDr. Blažena Hirnerová, JUDr. Zita Ilčíková, JUDr. Miroslava Janečková, JUDr. Helena Kosorínová, JUDr. Ľubica Krišková, JUDr. Elena Kúšová, JUDr. Danica Michalková, JUDr. Lýdia Noskovičová, JUDr. Elena Ondrišová, JUDr. Eugen Palášthy, JUDr. Tatiana Pastieriková, Mgr. Soňa Pekarčíková, JUDr. Helena Škrinárová, JUDr. Boris Tóth, JUDr. Beata Trandžíková, Mgr. Štefan Zelenák, JUDr. Dáša Filová, JUDr. Renáta Janáková, JUDr. Judita Kokolevská, JUDr. Soňa Langová, JUDr. Vlastimil Pavlíkovský, JUDr. Anna Peťovská, PhD., Mgr. Viliam Pohančeník, JUDr. Peter Pospech, JUDr. Nora Majerníková, JUDr. Viera Šebestová, JUDr. Ľubomír Šramko, JUDr. Milota Tóthová, JUDr. Marián Trenčan, JUDr. Monika Válašiková, PhD., JUDr. Petra Příbelská, PhD., Mgr. Marián Degma, JUDr. Janka Richterová, JUDr. Magdaléna Blažová, JUDr. Alžbeta Horváthová, JUDr. Kamil Ivánek, JUDr. Karol Kováč, JUDr. Ľudmila Králiková, JUDr. Tibor Kubík, JUDr. Denisa Meszárosová, JUDr. Jaroslav Mikuš, JUDr. Richard Molnár, JUDr. Zuzana Molnárová, JUDr. Eva Vajdičková a JUDr. Iveta Zelenayová nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/225/2013.

Sudcovia Krajského súdu v Bratislave JUDr. Ľuboš Sádovský - predseda Krajského súdu v Bratislave a JUDr. Lenka Praženkova - podpredsedníčka Krajského súdu v Bratislave sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/225/2013.

Odôvodnenie

V hore označenej veci žiadal žalobca v podanej žalobe zo dňa 24.09.2013 vylúčiť všetkých sudcov Krajského súdu v Bratislave z prejednávania a rozhodovania vecí, ktoré odôvodnil tým, že Krajský súd v Bratislave, ktorý je podľa § 246 a §246a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), príslušný na rozhodovanie o zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, je zároveň aj žalovaným. Žalobca mal za to, že vzhľadom na skutočnosť, že sudca Krajského súdu v Bratislave by mal preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia vydaného predsedom Krajského súdu v Bratislave, možno pochybovať o nezaujatosti všetkých sudcov Krajského súdu v Bratislave pre ich pomer k účastníkovi a k veci samotnej.

Predseda Krajského súdu v Bratislave JUDr. Ľuboš Sádovský k námietke zaujatosti uviedol, že keďže preskúmané rozhodnutie vydal ako štatutár povinnej osoby, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Ostatní sudcovia Krajského súdu v Bratislave s výnimkou JUDr. Dariny Kriváňovej, JUDr. Márie Šramkovej, JUDr. Richarda Molnára a JUDr. Lenky Praženkovej, ktorí sú na sťaži, sa vyjadrili, že vo veci sa necítia byť zaujatí.

Krajský súd v Bratislave v súlade s § 16 ods. 1 OSP predložil námietku zaujatosti Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky; spis došiel súdu dňa 04.12.2013.

Podľa § 14 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Účelom § 14 ods. 1 OSP je prispieť k nestrannému prejednaniu vecí, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je právne významný vzťah sudcu, a to buď:

1. k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania, ale tiež vtedy, keď sudca verejne - napríklad prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na vec, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť),
2. k účastníkom konania (o takýto vzťah ide v prípade vzťahu sudcu charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho),
3. k zástupcom účastníkov konania.

Pomer k veci, ako okolnosť spochybňujúca nezaujatosť sudcu, predpokladá situáciu, keď sudca je právne zainteresovaný na výsledku konania. O pomere k účastníkovi alebo k zástupcovi, ako okolnosti vzbudzujúcej pochybnosti o nezaujatosti sudcu, možno uvažovať, ak sa zakladá na príbuzenstve, či iných kladných alebo záporných vzťahoch sudcu k účastníkom alebo k ich zástupcom. Zákom predpokladané dôvody podmieňujúce zaujatosť alebo nezaujatosť sudcu na prejednanie a rozhodnutie pridelenej veci musia vyplývať z objektívnych skutočností. V námietke zaujatosti účastník nemôže ako dôvod použiť okolnosti, ktoré spočívajú v postupe súdu v konaní o prejednaní veci. Postupom sa rozumejú procesné úkony súdu vrátane rozhodnutí, ktoré upravujú vedenie konania. V širšom chápaní môžeme k postupu sudcu priradiť aj jeho rozhodnutie vo veci samej, ktoré je jeho ústavnou povinnosťou, a preto túto okolnosť, že v inej veci meritórne rozhodol v prípade v jeho neprospech zásadne nemožno použiť ako dôvod na námietku zaujatosti. Ide o procesné úkony a rozhodnutia, ktoré upravuje Občiansky súdny poriadok, ktoré sú ním predvídané a majú upravené svoje účinky na priebeh konania. Iné úkony a rozhodnutia, ktoré sú výsledkom procesnej improvizácie v postupe súdu za splnenia aj ostaných zákonných podmienok nemožno použiť ako dôvody na námietku zaujatosti. Sudcu nemožno vylúčiť nielen pre úkony v prejednávaní veci, ale ani pre úkony v iných právnych veciach vrátane rozhodnutí, ktoré vydal. Ak sú v námietke zaujatosti uvedené len také skutočnosti, neprihliada sa

na ne, t. j. platí fikcia ako by námietka nebola vznesená, ale len v rozsahu týchto skutočností a v takomto prípade sa vec nepredkladá nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Ak námietka obsahuje aj iné okolnosti, treba ju predložiť bez ohľadu na to, že o niektorých okolnostiach platí, že sa na ne neprihliada, pretože v opačnom prípade by mohol nastať dôvod pre zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. g) OSP v spojení s § 205a ods. 1 písm. a) OSP. Pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodnutia veci tiež nepostačujú subjektívne pocity účastníka konania, z dôvodu ktorých tvrdí, že má pochybnosti o nezaujatosti sudcu na prejednanie a rozhodnutie veci, ako je aj nepostačujúci subjektívny názor konajúceho sudcu, že sa cíti byť zaujatý na prejednanie a rozhodnutie mu pridelennej veci. Zaujatosť konkrétneho sudcu v prejednávanej veci musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania alebo jeho vzťah k účastníkom tohto konania alebo k ich zástupcom, pričom povinnosť preukázať okolnosti odôvodňujúce zaujatosť konajúceho sudcu na prejednaní a rozhodnutí mu pridelennej veci spočíva na tom, kto vznesol námietku zaujatosti.

Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich. v znení neskorších predpisov, (ďalej len „zákon o sudcoch“) je sudca predstaviteľ súdnej moci. Právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde oddelene od iných štátnych orgánov. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Podľa § 30 ods. 2 písm. e) zákon o sudcoch je v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie sudca povinný dbať svojím správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. V občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu a aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Z toho vyplýva, že sudca musí byť nielen nestranný, ale sa musí ako nestranný javiť aj navonok.

Nestranný je sudca, u ktorého nie sú pochybnosti o jeho nezaujatosti so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom a súčasne sa nepodieľal na rozhodovaní vo veci v niektorom inštančnom stupni. Rozhodovaním sa rozumie účasť na hlasovaní alebo inom spôsobe účasti na prijímaní rozhodnutia vo veci samej (samosudca), ako aj na rozhodnutiach, ktoré pripravujú skutkový a právny základ na rozhodnutie vo veci samej. Základom na záver o nevyhnutnosti vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je pochybnosť o jeho nezaujatosti.

Predpokladom skutočného uplatnenia zásady rovnosti účastníkov v konaní a zaistenia záruk správneho a spravodlivého rozhodnutia je, aby v konaní konal a rozhodoval sudca nezaujatý, ktorý nie je v žiadnom osobnom vzťahu k účastníkom a k ich zástupcom a ktorý nie je žiadnym spôsobom zainteresovaný na výsledku konania. V súlade s tým zákon v ustanovení § 14 ods. 1 OSP konštruuje ako dôvody vylúčenia sudcu sudcov pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom. Zákon zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu, vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezaujatosť pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu; na to, aby bol sudca vylúčený, nemôžu postačovať pocity účastníka o tom, že možno mať pochybnosti o nezaujatosti sudcu, ale musí byť zistený dôvod, z ktorého vyplýva, že možno pochybovať o sudcovej nezaujatosti.

V tejto súvislosti poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 47/05 zo dňa 11.05.2005, v ktorom ústavný súd vyslovil právny záver, že „obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, to znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci“. Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval nestrannosť sudcu aj v ďalších rozhodnutiach (pozri bližšie napr. sp. zn. III. ÚS 71/97, I. ÚS 73/97).

Ako už bolo spomenuté, sudcov pomer k účastníkom alebo ich zástupcom môže byť založený predovšetkým na príbuzenskom alebo jemu obdobnom vzťahu, ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský, či naopak zjavne nepriateľský. Do úvahy prichádza i vzťah ekonomickej

závislosti. Uplatnená námietka zaujatosti pre pomer sudcu k veci musí byť v príčinnej súvislosti s predmetom daného konania. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 76/1999 zo dňa 20.07.1999)

Osobitný vzťah sudcu k štátu musí sudcovi umožniť konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj vo veciach, ktoré sa týkajú nielen štátu, s ktorým tento vzťah po dobu výkonu svojej sudcovskej funkcie udržiava, ale aj týkajúcich sa orgánov správy súdu, na ktorom aktuálne vykonáva svoju funkciu. K tomuto postojú čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky výslovne sudcovi priznáva nezávislosť pri výkone jeho funkcie. Taktiež v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, (§ 35) je potrebné vnímať pôsobnosť predsedu súdu v oblasti riadenia a správy súdu ako súhrn určitých oprávnení a zároveň aj ako zákonom dané povinnosti; predseda je zároveň štatutárnym orgánom súdu, pokiaľ tento zákon nezveruje toto postavenie v oblasti správy súdu inému subjektu - riaditeľovi správy súdu. V zmysle § 32 a § 33 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, vykonávajú orgány riadenia a správy súdu (t.j. predseda súdu a podpredseda súdu) riadenie a správu súdov v rozsahu a spôsobom ustanoveným zákonom; úlohou riadenia a správy súdov je vytvárať súdom Slovenskej republiky podmienky na riadny výkon súdnictva najmä v oblasti personálnej, organizačnej, ekonomickej, finančnej, odbornej a dohliadať na riadny výkon súdnictva spôsobom a v medziach ustanovených zákonom, pričom riadenie a správa súdov nesmú zasahovať do rozhodovacej činnosti súdov.

Z uvedeného je zrejmé, že predseda súdu nie je nadriadeným sudcu a ani sudca nie je podriadeným predsedovi súdu.

Ani samotná okolnosť, že sudcovia sa navzájom (ako kolegovia) poznajú a pravidelne sa stretávajú na pracovisku, nemôže byť (bez ďalšieho) dôvodom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí. Vzťahy sudcov navzájom sú vo všeobecnosti neutrálne, budované na princípoch profesionálnej spolupráce, riešenia obdobných pracovných úloh a problémov. Takéto kolegiálne vzťahy sudcov nemožno bez ďalšieho považovať za okolnosť vzbudzujúcu pochybnosti o ich nezaujatosti. Jedine v prípade, kedy vzájomný vzťah presiahne takto chápaný profesionálny rámec a nadobúda charakter bližšieho osobného vzťahu (rodinného, priateľského a pod.), možno o tejto okolnosti uvažovať ako o dôvode pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí. Je však nutné, aby táto okolnosť bola nielen konštatovaná, ale aj skutkovo vymedzená, preto aj napríklad tvrdenie o priateľskom pomere by malo byť konkretizované. Až v takomto prípade môže vykazovať právne významné znaky z hľadiska § 14 ods. 1 OSP.

Na druhej strane k záveru o tom, že sudca je vylúčený, nie je potrebné, aby bolo preukázané, že je zaujatý. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Nestrannosť treba skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípad a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. v danom prípade treba zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu opaku (Piersach v. Belgicko - rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 01.10.1982).

Existencia nestrannosti musí teda byť určená podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania sudcu v danej veci a tiež podľa objektívneho hľadiska, t. j. zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 16/00).

Nestrannosť sudcu však nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti

byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Nestrannosť sudcu je zvyčajne definovaná ako „absencia predsudku alebo zaujatosti v konkrétnej veci“.

Za objektívne pritom nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine ira et studio“, teda nezávisle a nestranne.

Meradlom pre hodnotenie objektivity sudcu nemôže byť ani subjektívne hľadisko účastníka konania, ktoré je spravidla motivované tým, že súd nekoná a nerozhoduje podľa jeho predstáv. Takéto hodnotenie správnosti súdneho konania, resp. rozhodovania nepatrí účastníkovi konania a nemôže objektívne zakladať pochybnosti o nezaujatosti sudcu.

Ani žalobcom udávaný spôsob rozhodnutia v preskúmvanej veci sám osebe nezakladá dôvod vylúčenia sudcov Krajského súdu v Bratislave z prejednávania a rozhodovania v danej veci. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že základom pre vylúčenie sudcu môžu byť len objektívne existujúce zákonné dôvody, nie však to, že účastník sa nestotožňuje s jeho rozhodovaním. Na dosiahnutie nápravy v občianskom súdnom konaní slúžia predovšetkým opravné prostriedky, nie námietka zaujatosti, ktorej účel je zásadne odlišný. Iba na tomto základe však bez ďalšieho nemožno urobiť záver o splnení podmienok ustanovenia § 14 ods. 1 OSP, ak súčasne nie sú k dispozícii ďalšie doložené skutočnosti, ktorých konkrétny obsah a charakter by objektivizoval uplatnenú námietku.

Súčasťou základného práva na prejednanie veci pred nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu účastníka súdneho konania, ktorý podal takýto návrh podľa § 15a OSP a vylúčiť označeného sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je iba povinnosť súdu prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 27/98 zo dňa 25.03.1998).

I keď zákon v § 14 ods. 1 OSP spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti (viď. tiež zásady prijaté judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva najmä vo veci Delcourt v. Belgicko, podľa ktorých spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná („justice must not only be done, it must also be seen to be done“), nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 OSP predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo. Z vyššie uvedeného vychádza aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá rozoznáva subjektívne hľadisko nestrannosti sudcu, zahrňujúce osobné presvedčenie a správanie sudcu vo veci a hľadisko objektívne, založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností o zaujatosti sudcu (napr. Saraiva de Carvalho v. Portugalsko, 1994, Gautrin a ďalší v. Francúzsko, 1998). Preto k vylúčeniu sudcov z prejednávania a rozhodovania veci môže dôjsť len vtedy, keď ich vzťah k veci, k účastníkom alebo ich k zástupcom dosiahne takú intenzitu, že nebudú schopní nezávisle a nestranne rozhodovať (II. ÚS 105/01, Sbírka nálezů a usnesení ÚS ČR, sv. 23, nález č. 98, str. 11).

Keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by bola z hľadiska § 14 ods. 1 OSP relevantná a ani z vyjadrení sudcov, ktorým vec podľa rozvrhu práce pripadla na rozhodnutie, ani ostatných sudcov, nevyplývajú žiadne zákonné dôvody pre ich vylúčenie, Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyhovel vznesenej námietke zaujatosti a rozhodol podľa ustanovenia § 16 ods. 1 druhá veta

OSP tak, že označení sudcovia Krajského súdu v Bratislave nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Vylúčení z pojednania a rozhodovania danej veci sú len JUDr. Ľuboš Sádovský - predseda Krajského súdu v Bratislave a JUDr. Lenka Praženková - podpredsedníčka Krajského súdu v Bratislave, nakoľko JUDr. Ľuboš Sádovský ako predseda Krajského súdu v Bratislave a jeho štatutárny zástupca vydal rozhodnutie, ktoré je predmetom preskúmania v tomto konaní a JUDr. Lenka Praženková ako podpredsedníčka Krajského súdu v Bratislave, a teda jeho zástupkyňa, sa môže tiež podieľať na vybavovaní vecí podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.